

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

True west

Το ζητούμενο είναι η ποίηση. Δεν είναι; Σε κάθε τέχνη. Απλώς οι δρόμοι προς αυτήν διαφέρουν. Το ζητούμενο είναι το συναίσθημα, κι ας είναι πικρό, ας είναι η αίσθηση του ανεκπλήρωτου ονείρου, της αδυναμίας της διαφυγής. Οι δρόμοι που ακολουθεί ο Σαμ Σέπαρντ περνούν από αυστηρό ρεαλισμό. Ο θεατρικός συγγραφέας Σέπαρντ είναι και ηθοποιός και σεναριογράφος κινηματογράφου. Τους ρόλους τους έχει παίξει νοερά μέχρι την τελευταία χειρονομία, και με ελλειπτικό λόγο, με αποσιωπητικά, με οδηγίες τύπου «τρίβει τα μάτια του», «περνά τα χέρια στα μαλλιά του» ή «μεγάλη/ μικρή παύση», προσπαθεί να είναι παρών σε κάθε ανέβασμα των έργων του. Εξίσου

αυστηρός στη σκηνογραφία και στην ενδυματολογία, προειδοποιεί πως «... αν μια στιλιστική άποψη προστεθεί στον σχεδιασμό του σκηνικού, το μόνο που θα προκαλέσει είναι σύγχυση στην εξέλιξη της κατάστασης των χαρακτήρων, η οποία είναι το επίκεντρο του έργου». Η Αθηνά Κάσιου στη σκηνοθεσία του έργου και η Λύδια Μανδρίδου στα σκηνικά και τα κοστούμια του «True West» επιδιώκουν να κατασκευάσουν τον μέγιστο δυνατό ρεαλιστικό χώρο. Τον πλήρως τεκμηριωμένο υποκριτικό τρόπο υιοθετούν και οι ηθοποιοί της παράστασης. Επίμονα τονίζουν με κουζινικό και άλλο εξοπλισμό την «αλήθεια» του δρώμενου, γεμίζουν τις παύσεις με νόημα, παρά την άμεση εγγύτητα του κοινού είναι απόλυτα συγκεντρωμένοι στις διαπροσωπικές σχέσεις των ρόλων τους. Η κύρια μεταφορά του έργου, ο εγκλωβισμός των δύο αδερφών στην κουζίνα της μητέρας τους, απλώνεται στον ιδιότυπο θεατρικό χώρο με τον εγκλεισμό των θεατών στο ίδιο περιβάλλον της δράσης. Η συνεχής ψυχολογική διελκυστίνδα μεταξύ των αδελφών, η υπογραμμισμένη διαφορετικότητά τους, οδηγεί τους ίδιους και το κοινό στην αλήθεια, αυτή τη φορά χωρίς εισαγωγικά, ότι ο καθένας αποζητά αυτό που έχει, αυτό που είναι ο άλλος. Τα καταδικασμένα στη μη υλοποίηση όνειρα – το μοτίβο του Σέπαρντ. Και της καλής αμερικάνικης λογοτεχνίας. Και της καλής λογοτεχνίας γενικώς. Όπως στην True West ιστορία του Λι: «Αυτός που κυνηγά δεν γνωρίζει πού τον οδηγεί ο άλλος. Και αυτός που κυνηγιέται δεν γνωρίζει πού πηγαίνει». Πολύ σοβαρές δουλειές από τους Βαλεντίνο Κόκκινο και Ανδρέα Τσέλεπο. Καλή υποστήριξη από τους Σπύρο Σταυρινίδη και Λένια Σορόκου. Ακόμα μια ενδιαφέρουσα σκηνοθεσία από την Αθηνά Κάσιου.